

Старият вжглищарь

Имало едно време единъ вжглищарь. Той билъ толкова старъ, че не можели съ никого да го сравнятъ по възраст. Затова казали: „Дѣдо Горанъ е старъ като самата гора“.

Старецътъ живѣлъ въ полусрутена колиба, покрита съ джбова шума. Нѣмалъ си нито конче, нито магаренце, нито каква и да е друга жива стока, та трѣбвало на грѣбъ да отнася вжглищата на пазара.

Една сутринъ дѣдо Горанъ сложилъ своя товаръ въ малкъ кошникъ, покрилъ вжглищата съ шума и трѣгналъ.

Скоро излѣзълъ отъ гората. На една поляна се бѣлѣли десетина гжбки.

— Ехъ, както ме бива още за работа, ако имахъ зжби

като тѣзи гжби, бихъ работилъ още сто години, — пошегувалъ се съ себе си дѣдо Горанъ. — Я да си ги откжсна, че като се върна отъ пазаръ, да си сваря гжбена чорбица...

Откжсналъ ги и ги наредилъ надъ шумата въ кошника.

На пазара хората, които познавали стария вжглищарь, започнали да се шегуватъ съ него:

— Ти си смѣнилъ черната стока съ бѣла, а, дѣдо Горане?

Но старецътъ се усмихналъ кротко съ беззжбата си уста и нищо не думалъ. Защото той билъ се научилъ отъ гората повече да мълчи и да размишлява, отколкото да гълчи празни приказки...

Цѣлъ день обикалялъ бед-